

1 mei 2022 (3de zondag van Pasen)

Didier Croonenberghs o.p.

Van nu af aan, zal niets meer hetzelfde zijn als voorheen!
Hoe vaak hebben we deze valse belofte, deze naïeve hoop niet gehoord? Is het niet ironisch om aan het eind van het evangelie de leerlingen terug te zien in hun gewone omgeving? De context waarin de Verrezene zich openbaart in het evangelie van vandaag is inderdaad gewoon, zelfs banaal: ze speelt zich af bij het meer van Tiberias, op de plaats waar de leerlingen hun gewone beroepsactiviteit uitoefenen. En alsof we teruggaan naar het begin, duikt Natanaël weer op, die we alleen in het eerste hoofdstuk van het Evangelie hadden ontmoet... Gaan we terug naar het begin? Alsof er niets gebeurd is, zelfs niet de Verrijzenis?

Als de Verrijzenis iets betekent, dan is het wel het onthullen, het openbaren van iets *ondenkbaars* in het *gewone* van ons leven. De verrijzenis wordt niet beleefd in het sensationele of in het wonderbaarlijke of in tekenen van macht. Nee, het wordt geleefd in de banaliteit van ons dagelijkse leven. Om het heel eenvoudig te zeggen: de verrijzenis wordt ervaren wanneer we in de banaliteit van ons leven *nieuwe kracht* ontdekken om lief te hebben, te hopen en te geloven.

Afgelopen zondag hoorden wij het verhaal van Thomas, de ongelovige, die aan het eind van het Evangelie de grootste geloofsbelijdenis aflegt: “*Mijn Heer en mijn God*”. Zijn geloof wekte hem tot leven. Deze zondag horen we het verhaal van Petrus. Hij die drie keer verraden heeft, herontdekt drie keer dat hij liefheeft.

“Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin.” Zijn liefde heeft hem doen herrijzen... Verrijzenis vindt plaats wanneer we in de alledaagsheid van ons leven nieuwe kracht ontdekken om te geloven, en lief te hebben, *wanneer we dachten dat we er niet meer toe in staat waren.*

Het Evangelie laat ons zien dat onze liefde herboren kan worden. Waarom? Omdat het altijd geworteld is in een diepere liefde dan wij denken. En dit is precies wat de tekst ons helpt te ontdekken. De dialoog tussen Jezus en Petrus speelt zich af op twee verschillende niveaus die door de taalarmoede van de vertaling aan het oog onttrokken wordt. In het Grieks zijn er verschillende woorden voor liefde. De tekst van dit evangelie biedt er ons twee van aan. Ten eerste is er de liefde van *agape*, dat wil zeggen de liefde van het verstand en van de wil. Daarnaast is er de liefde van *philia*, de liefde van de vriendschap, die uit het hart komt. Degene die ons verbindt met de ander door gevoelens. *Philia* is geworteld in *agape*.

Drie keer vraagt Jezus Petrus of hij van hem houdt. In de eerste twee vragen stelt Jezus, in de Griekse tekst, de vraag in termen van *agape*, wat vertaald zou kunnen worden met “heb je respect voor mij?” en Petrus antwoordt telkens “Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin” maar zijn antwoord is een liefde van vriendschap, van *philia*. Het is pas in de derde vraag dat Christus de vraag verlegt. Hij spreekt over liefde in termen van vriendschap. Het is de bestendigheid van *agape*, die de liefde van gevoelens toestaat...

Het evangelie herinnert ons eraan dat —voordat we kunnen liefhebben— we reeds geliefd zijn. En dat zelfs als we niet liefhebben zoals we zouden moeten, ook dan bemind worden door een diepere liefde.

Is het geen knipoog om Natanael weer te zien aan het eind van dit evangelie, degene tegen wie Jezus in het begin zei: “Voordat je mij kende, kende ik jou”. Nog voordat wij liefhebben, worden wij bemind door een grotere liefde, die al onze angsten, onze schaamte, onze smarten wegneemt! Wij hoeven niet te zoeken om erkend of bemind te worden. We zijn reeds geliefd. Amen.